

Бугас Н.В., к.е.н., доцент
Гавриленко Т.В., к.е.н., доцент

Київський національний університет технологій та дизайну
**ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ОСВІТИ В СУЧАСНОМУ
ВИЩОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ**

Головною зміною в суспільстві, що впливає на ситуацію у сфері освіти є прискорення темпів розвитку суспільства. Сам тому, система освіти повинна готувати своїх учнів до змін, розвиваючи у них такі якості, як мобільність, динамізм, конструктивність. На шляху модернізації вітчизняної вищої освіти одним із головних завдань є формування фахівця, який відповідно до вимог динамічного розвитку суспільства, здатний творчо мислити, орієнтуватися в мінливих умовах і приймати ефективні рішення. Все це в цілому відображає тенденцію підвищення якості вищої професійної освіти в Україні.

У соціологічній літературі існують різні підходи до визначення поняття якості освіти. Одним з найбільш широко досліджуваних сьогодні є компетентнісний підхід. Поняття «компетентнісний підхід» та його якісні характеристики - «ключові компетентності» - виникли давно, але широке розповсюдження отримали порівняно недавно у зв'язку з дискусіями про проблеми та шляхи модернізації вітчизняної освіти. Звернення до цих понять пов'язане з прагненням визначення необхідних змін в освіті, що зумовлені змінами в суспільстві. У рамках даного підходу, в якості ключових, розглядаються три групи компетентностей: професійні, соціальні та творчі. Крім того, в сучасному суспільстві широке визнання отримали думки, згідно з якими сучасний підхід до підвищення якості освіти, в першу чергу, повинен базуватися на зобов'язаннях студента. Існує альтернативний підхід до вивчення якості освіти, який відображає специфіку взаємодії двох сторін освітнього процесу: студента і викладача. Таким підходом є соціально- психологічний підхід, значущість якого важко переоцінити.

З урахуванням вищевикладеного, якість в освіті вимагає забезпечення на п'яти рівнях: перший рівень – якість студента, його знання, уміння, навички і особистісні якості; другий рівень – якість напрямку та спеціальності; третій рівень – якість освітньої організації та її система менеджменту якості (СМЯ); четвертий рівень – якість національної освітньої системи; п'ятий рівень – міжнародний (створення єдиної міжнародної конвенції з оцінки якості).

Процес підвищення якості вищої освіти до рівня сучасних вимог потребує управління, яке повинне ґрунтуватися на системному підході, що дозволяє розглянути проблему якості освіти як цілісну систему у всьому різноманітті її

внутрішніх і зовнішніх зв'язків. Полем для дослідження якості освіти є освітній заклад, який за своєю природою є організацією. Ефективність діяльності організацій залежить від якості управлінських рішень. Синтезуючи різні компоненти, управлінські рішення виступають способом постійного впливу керуючої підсистеми на керовану (суб'єкта на об'єкт управління), що в кінцевому рахунку веде до досягнення поставлених цілей. Це постійна сполучна ланка між двома підсистемами, без якої організація, як система, функціонувати не може. Як і будь-яка інша організація, вищий навчальний заклад потребує грамотної і збалансованої системи управління.